

Els reptes i la lliçó de la crisi

No calia pas ser un gran economista per intuir que un dia o altre esclataria la crisi econòmica que ara patim. N'hi havia prou d'observar els vents que bufaven i veure quins eren els signes del temps: davallada de productivitat, pujada de preus, consumisme compulsiu, despeses exorbitants, oci desafortat, febre constructora, especulació immobiliària, crèdits a dojo, hipoteques inversemblants, disbauxa financera, competitivitat ferotge, política del tot s'hi val...

Ara, la crisi previsible, no frenada a temps i negada fins a l'últim moment, s'ha desfermat arreu i ens ha encaçat a tots: fallida de negocis, regulacions d'ocupació, tancament d'empreses, acomiadaments precipitats, increment de l'atur, dificultats creixents per a l'economia domèstica... A les comarques gironines, la crisi ha arribat en un moment especialment delicat, tal com s'explicava en un article publicat en el número anterior: la nostra productivitat creix per sota de la mitjana estatal i es troba a una considerable distància de les altres demarcacions catalanes, i en molts àmbits ja feia temps que es mostraven signes preocupants de feblesa, ara agreujada per la incidència de la crisi en tots els sectors productius; cap d'ells no es podrà deslliurar dels seus estralls.

Pertoca als governs la tasca d'arbitrar les mesures per fer front a la crisi, pal·liar-ne els efectes i reconduir-la pel camí de la superació. Pel que fa a la ciutadania, ja ha començat a reaccionar davant d'un horitzó tan incert. S'han modificat les eufòries en el sistema de compres i en la utilització del temps lliure; s'ha frenat el consum de béns superflus, s'han estroncat les vendes de productes prescindibles; s'han reduït les despeses innecessàries en els capítols d'àpats, desplaçaments i diversions. Aquests són els reptes que planteja la crisi i aquesta és la lliçó que potser ens caldria aprendre: retallar els excessos i les aventures de risc, practicar un consum raonable i responsable, retornar al conreu d'alguns valors perduts –l'austeritat, la solidaritat, l'estalvi– i fer cas del vell i savi consell català de no estirar més el braç que la màniga. Tot plegat ens podria conduir a l'establiment d'un marc econòmic més just, menys desequilibrat i més propici a una veritable i plena convivència.

Fotomuntatge de Pep Caballé del refugi antiaeri del Jardí de la Infància de Girona a partir d'una foto de M. Dunev d'una exposició d'Hélène Yousse.

Els oblidats. En els últims números de la *Revista* hem volgut recordar uns quants avantpassats reconeguts en el seu moment, però relegats a l'oblit massa de pressa amb el pas implacable del temps: l'arquitecte Josep Claret, l'escultor Piculives, l'escriptor Manuel Brunet, el compositor i pedagog Joan Carreras i Dagas. En aquest número afegim noms nous a la llista: Joaquim de Camps i Arboix, Josep M. Capdevila, Sadurní Brunet, Joan Subias, sens dubte mereixedors d'una atenció superior a la que han tingut fins ara.